

היא נר, שנאמר בה היא העלה. ישראל פתילת שמן תורה להעלת נר תמיד, ובזמן שהתפלה שהיא מצוה, עולה בתורה, אין לה פביה עולמית.

ובשפת פלה, היא עת רצון לפני ה', נראית הקשת בגוניה מאירים בענן, באותו הזמן וראייתה לזכר ברית עולם. שבגונים המאירים הללו נודע ששכינה עולה לפני ה' במעשים טובים של ישראל. אם לא נראית הקשת בגונים מאירים, היא רומזת (איכה א) סכתה בענן לך מעבור תפלה. ונראית בלבוש של ענן שחר.

אם קשת בו בגונים חשוכים, היא רומזת אל תראני שאני שחרחרת. ואם צבעי הקשת מאירים, היא רומזת שחורה אני ונאווה. שחורה אני - בענן שחר, ונאווה - בגונים יפים מאירים של הקשת, במעשים טובים של ישראל.

ושבר התפלה של התקון הזה, פשיוצאת הנשמה מן הגוף ללכת לעולם הבא, כמו שהוא כבוד את השכינה והלביש אותה בכמה עננים של לבושים נכבדים, שנקראו ענני כבוד, והעלה אותה בתפלתו לקדוש ברוך הוא בשירות וזמירות ותשפחות והודאות, שהתפלה כף מעלה אותה הקדוש ברוך הוא לעולם הבא לנשמתו בלבוש ענני כבוד ובכמה שירות ותשפחות והודאות, כמו שיצאו ישראל ממצרים בענני כבוד ובגונון, זהו שכתוב (שמות טו) אז ישיר משה ובני ישראל וגו'.

ובמו שמעלה אותה בכמה מחנות של מלאכים, ומוריד אליה את מחנות הקדוש ברוך הוא לפניו, והקדוש ברוך הוא עמהם - כף מעלה את הנשמה מן הגוף עם מחנות השכינה,

בה היא העולה. ישראל פתילה משחא אורייתא להעלת נר תמיד ובזמנא דצלותא דאיהי מצוה סליקת באורייתא, לית לה פביה עולמית.

וכד צלותא איהי עת רצון קדם ה'. אתחזיא קשת בגונוי נהירין בעננא, בההוא זמנא (בראשית ט טז) וראייתה לזכר ברית עולם. דבאלין גונוי נהירין אשתמודע דשכינתא סליקת קדם ה' בעובדין טבין דישראל אם לא אתחזיא קשת בגונוי נהירין קא רמיזא (איכה ג מד) סכתה בענן לך מעבור תפלה. ואתחזיא בלבוש דעננא אפמא.

אם קשת ביה בגוני חשוכין איהי קא רמיזת (שה"ש א ו) אל תראני שאני שחרחרת. ואם גוני דקשת נהירין, איהי קא רמיזת (שם פסוק ה) שחורה אני ונאווה. שחורה אני בעננא אפמא, ונאווה בגונוי שפירין. נהירין דקשת בעובדין טבין דישראל.

ואגרא דצלותא דתקונא דא, בד נפקת נשמתא מן גופא לאזלא לעלמא דאתי, כמא דאיהו אוקיר לשכינתא, ולביש לה בכמה עננין דלבושין יקירין, דאתקריאו ענני יקר, וסליק לה בצלותה לגבי קודשא בריך הוא, בשירין וזמירות ותשפחות והודאות, דצלותא הכי סליק לה קודשא בריך הוא לעלמא דאתי לנשמתה בלבוש ענני יקר ובכמה שירות ותשפחות והודאות כגונא דנפקו ישראל ממצרים בענני יקר ובגוונה. הדא הוא דכתיב (שמות טו א) אז ישיר משה ובני ישראל וגו'.

ובכמה דסליק לה בכמה משרין דמלאכים, ונחית לגבה משרין דקודשא בריך הוא לקדמותה וקודשא בריך הוא עמהון, הכי סליק לנשמתא מן גופא במשרין דשכינתא